

„Nikto nepíše lepšie letné romance
ako Denise Hunterová.“

— JULIE LESSMANOVÁ, autorka

Leto pri jazere

HOSTINEC BLUEBELL

ROMANCA

DENISE
HUNTEROVÁ

Leto pri jazere

Leto pri jazere

DENISE
HUNTEROVÁ

Copyright © 2019 by Denise Hunter

Originally published in English under the title *Lake Season*

Vydané so súhlasom Thomas Nelson, divízie HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Thomas Nelson je registrovaná obchodná značka

HarperCollins Christian Publishing, Inc.

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicky, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:

Copyright © i527.net, s.r.o., 2022

www.i527.net

ISBN 978-80-8249-035-3

Drahý priateľu,

veľmi sa teším, že sa so mnou púšťaš do novej knižnej série! Táto je o historickom hostinci a troch dospelých súrodencoch, ktorí už stihli zaujať špeciálne miesto v mojom srdci.

Tento príbeh sa začal rodiť, keď sme s manželom reštaurovali storočnú chalupu pri jazere. Boli sme nadšení, keď sme pod sadrokartónom objavili podpisy na drevených stenách – dosky zrejme nahrádzali knihu hostí. Podpisy boli z rokov tisícdeväťstodvadsať až tisícdeväťstoštyridsať a na naše prekvapenie boli medzi nimi aj mená vtedajších notoricky známych zločincov – vrátane Johna Dillingera a Baby Face Nelsona*. Ich gangy sa potulovali v danej oblasti a údajne sa ukrývali pri jazerách práve na miestach, kde stála chalupa.

Po rozhovore s odborníkmi sme sa nanešťastie dozvedeli, že tie podpisy nie sú pravé. Tento potenciálny objav ma však natoľko uchvátil, že sa vo mne ozvalo moje kreatívne črevo. Čo všetko by mohla hlavná postava nájsť pod múrmi historického hostinca? Román *Leto pri jazere* je výsledkom tejto inšpirácie. Písanie príbehu som si nesmierne užila a som nadšená, že sa oň s vami môžem podeliť. Dúfam, že vás poteší rovnako ako mňa.

Buďte požehnaní!

Denise

* Bankovní lupiči. „Baby Face“ je prezývka, ktorá znamená „detská tvár“.

prológ

V dome vládlo úplné ticho. Molly Bennetová sa oprela o zatvorené dvere a nevládala už urobiť ani krok. Hrdlo ju páliło od potláčaných slz a v spánkoch jej pulzovala bolesť.

Jej starší brat Levi bol stále na chodníku pred domom a odprevádzal posledných priateľov a susedov, ktorí im prišli vyjadriť úprimnú sústrasť. Posledné dni ju vyčerpali tak ako ešte nikdy nič v živote, zatiaľ čo Levi bol ako skala.

Jej pozornosť upútal akýsi zvuk na schodoch a ona zdvihla zrak k podeste veľkého schodišťa, k miestu, kde sa stáčalo k druhému poschodiu.

Spoza balustrády vykúkala jej osemnásťročná sestra Grace.

„Už odišli?“ spýtala sa.

„Hej, úplne všetci.“

Molly sa vystrela a predstierala, že má viac energie než v skutočnosti. Grace sa asi po hodine zo smútočného zhromaždenia vyparila. Kto jej to mohol mať za zlé?

„Poď dolu,“ povedala Molly. „Urobím ti čaj.“

Grace sa usadila v obývačke a Molly prešla do kuchyne. Pod nohami jej vŕzgala stará ošúchaná podlaha. Slečna Della v nej už upratala a na rozlúčku ich objala. Molly si nevedela predstaviť, ako by tie posledné dni zvládli bez tejto matkinej najlepšej priateľky. Pomohla im s pohrebom, zorganizovala

smútočný obed, a keď už toho na nich bolo priveľa, jednoducho ich silno objala.

Celé mesto sa spojilo, aby súrodencom Bennetovcom v tie dni pomohlo. Mamina dlhoročná kozmetička ju učesala a nalíčila. Nonnie Hartwellová zaspievala otcov obľúbený chválospev. Ženy zo zboru prinášali hromady jedla a núkali im svoju pomoc.

Keď sa Molly vrátila do obývačky, Levi tam už sedel spolu s Grace. Tmavé vlasy mu stáli na hlave, akoby si ich práve prehrabol prstami. Zhodil zo seba sako, lebo vonku bolo v júli horúco, uvoľnil si kravatu a rozopol na košeli vrchný gombík. Odrazu vyzeral na viac než na dvadsaťšesť rokov.

Grace na tom nebola o nič lepšie. Modré oči mala podliate krvou, bola bledá a hoci od toho príšerného telefonátu ubehlo len niekoľko dní, zdalo sa, že už stihla schudnúť. Mala prepadnuté líca a na jej vyziabnutej vysokej postave viseli šaty námorníckej modrej farby, ktoré jej mama kúpila minulú jeseň na študentský ples.

Molly jej podala čaj a otočila sa k Levimu.

„Dáš si niečo? Kávu, ľadový čaj? Diazepam?“

„Nie, ďakujem,“ odvetil a vôbec sa pri tom neusmial.

Molly sa usadila na pohovku vedľa Grace a odkopla z nôh topánky na podpätku. Doteraz si neuvedomila, ako veľmi ju bolia palce, ktoré v nich mala päť hodín stlačené. Nebolo to prvýkrát, čo premýšľala, prečo spoločnosť trvá na týchto tradíciách, ktoré pozostalých len vyčerpávajú. Dokonca ani ona, zhovorčivá extrovertka, nevedela nájsť vhodné slová a už vôbec nemala energiu ich vysloviť.

Levi sa prvýkrát od nehody uvoľnil a oprel sa do polohovacieho kresla oproti nim. Spustil ramená a s hlbokým povzdychom zatvoril oči.

Molly si všimla, že ani jeden z nich si nesadol na miesta ich rodičov. Otcovo hnedé kreslo a mamin roh pohovky zostali

prázdne. Keby v tej chvíli zatvorila oči, dokázala by si predstaviť sladký závan matkinej voňavky a otcovu vôňu pripomínajúcu kožu, ktorá sa za ním niesla ako jeho tieň.

„A čo teraz?“ spýtala sa Grace uplakanej hlasom. „Čo budeme robiť?“

To bola otázka, ktorá sa Molly ustavične vynárala v mysli, ak si práve nevyberala oblečenie, v ktorom pochová svojich rodičov, alebo si neprezerala fotoalbumy so svojou najlepšou priateľkou Skye.

„Niekoľko týždňov nemusíme robiť nič,“ odvetil Levi. „Šéf mi dal voľno.“

„A ja si môžem dokončiť letné semináre cez internet,“ dodala Molly. „Konzultant mi to dovolil.“

Molly mala dvadsaťtri rokov a k získaniu titulu v odbore hotelierstva, gastronómie a cestovného ruchu jej chýbal už iba jeden semester. Počas jesenného semestra mala byť na stáži, ktorú si vybavila v prominentnom butikovom hoteli v Taliansku.

„Ale čo potom?“ spýtala sa Grace.

Levi sa zatváril zdráhavo, keď skákal pohľadom z jednej na druhú, a napokon sa zahľadel na mladšiu sestru.

„Napadlo mi, že by si mohla prísť do Los Angeles a zostať chvíľu so mnou.“

„Čo tým myslíš ‚chvíľu‘?“ spýtala sa Grace. „Do konca leta?“

Levi s odpoveďou chvíľu čakal. „Kým nedokončíš strednú školu. Budeme musieť predať dom a...“

„Nie!“ Grace vyskočila. Hruď sa jej prudko dvíhala a v tvári očervenela od emócií. „Mám tu všetkých priateľov! A nemôžem odísť z volejbalového tímu! To odo mňa nemôžeš chcieť.“

Grace mala odklad na základnej škole, takže hoci už mala osemnásť rokov, bola ešte len v predposlednom ročníku na strednej škole.

„Viem, že to nie je ideálne,“ povedal Levi, „ale musíme byť rozumní, Grace.“

Molly sa načiahla, aby ju chytila za ruku, ale Grace sa odtiahla.

„Zostanem v Bluebelli. Je mi jedno, čo si o tom myslíte. Ja zostanem. Nemôžeme len tak predať dom. Ako to vôbec dokážete vysloviť?“

„Zlatko, nemôžeme si dovoliť nechať si ho,“ namietala Molly. „Ešte stále je na ňom hypotéka. Mama s otcom si požičali peniaze na jeho rekonštrukciu. A nevrátili veľa peňazí.“

Grace mala v očiach sklený výraz. „Toto je môj domov. Mamin a otcov domov. Nechceli by, aby sme ho predali a vy to viete.“

Molly jej nedokázala protirečiť.

Ich rodičia postupne reštaurovali historickú budovu do podoby jej pôvodného zámeru – hostinca. Chceli ho spoločne otvoriť na ďalší rok, keď mal otec odísť z lekárskej praxe do dôchodku. Budova bola prvým hostincom v meste; postavili ju v roku tisícdeväťstopäť a disponovala desiatimi izbami. Najprv bola zastávkou pre dostavníky, potom v nej roky sídlila pošta a napokon sa predala a stalo sa z nej letné sídlo guvernéra. Rodičia ju kúpili, keď boli deti ešte malé, a postupne v nej vyrastali.

To všetko sa však pred štyrmi dňami zmenilo.

„Nechceme dom predať,“ povedal Levi, „ale nemáme inú možnosť.“

„A kto si ho kúpi v takomto stave?“ spýtala sa Grace a spravila široké gesto. „Celé horné poschodie je rozbúrané.“

Nepreháňala. Rodičia začali búrať steny, aby mohli k izbám dostávať kúpeľne.

„Nie je to ideálne, ale inak to nevyriešime,“ odvetil Levi.

„Už to prestaň opakovať. Môžeš odísť z práce a presťahovať sa sem. Aspoň kým nedokončím školu.“

„Kde by som zarobil dosť na to, aby som udržal túto domácnosť? Bluebell je malý a vieš, že funguje len sezónne.“

„Mohol by si pracovať v Asheville, čo povieš? Tam je práca až-až.“

„To je veľmi ďaleko, Grace.“

„Neodídem od svojich priateľov!“ Grace sa rozplakala. „Nemôžeme predať dom. Máme tu všetky spomienky. Bolo by to, akoby sme znovu prišli o mamu a otca!“

„Spomienky máme vo svojich srdciach, Gracie,“ povedala Molly. „Nikdy ich nestratíme.“

„To je hlúposť, ktorú vyslovujú ľudia, aby ti bolo lepšie! Vždy, keď sedím na hojdačke na verande, cítim, že je otec so mnou. A vždy, keď vojdem do kuchyne, vidím mamu pri dreze. Nechcem na nich zabudnúť.“ Slová sa jej zasekli v hrdle.

Molly zaboľelo srdce. „Nezabudneš na nich. Nikto z nás na nich nezabudne.“

Grace si prekrížila ruky na hrudi. „Neodídem. Mám osemnásť a podľa zákona som už dospelá. Ak budem musieť, zostanem u Sarah a jej rodiny.“

Rodina Gracinej priateľky ju mala veľmi rada, ale pani Bensonová sa liečila z rakoviny prsníka a Molly pochybovala, že si budú môcť dovoliť starať sa ďalšie dva roky ešte aj o ňu. Ale bola pravda, že Grace teraz potrebovala rodinu. Všetci traja ju potrebovali. Mali už len jednu starú mamu, ale tá žila v domove dôchodcov v Georgii.

Molly sa zadívala na Gracin tvrdohlavý výraz, zdvihnutú bradu a na záblesk odhodlania v jej očiach. Potom sa jej pohľad stretol s bratovým a chvíľu na seba hľadeli.

Znova sa jej v mysli vynorila myšlienka, ktorá sa formovala v uplynulých dňoch, ukrytá kdesi hlboko v nej. Bol to bláznivý nápad. Úplné šialenstvo.

Ale čo ak nie? Je lepšie predať dom a odsťahovať Grace do cudzieho mesta?

„A čo keby...“ začala. „Čo keby sme otvorili hostinec presne tak, ako to plánovali mama s otcom?“ Ten nápad znel nahlas rovnako šialene, ako jej znel v mysli.

Levi stuhol.

„Áno!“ zvolala Grace. „Urobme to.“

Molly sa pozrela na Leviho. „Mohol by si sa vrátiť domov a nájsť si tu prácu. Zvyšok pôžičky je stále v banke, snáď by to stačilo na dokončenie prác a uživilo by nás to, kým nebudú hotové. Do prerábania by sme sa mohli pustiť na jeseň a pokračovať v zime, presne podľa plánu rodičov, a hostinec by sme otvorili na jar, v čase sezóny pri jazere.“

„Nemáš poňatia, čo žiadaš,“ odvetil Levi. „Prestavba tohto domu by vyžadovala prácu na plný úväzok, Molly. A ako budete dvaja spravovať hostinec týchto rozmerov?“

„Traja.“ Grace si sadla na kraj pohovky. „Počas školského roka môžem pracovať po večeroch a potom celé leto, a keď zmaturujem, budem pracovať na plný úväzok.“

„Pôjdeš na vysokú,“ namietol Levi rázne.

Povedal to tak panovačne, že ešte aj Molly zmeravela. „Levi, máš titul v oblasti podnikania a ja som už takmer dokončila hotelierstvo. Dokonale sa na to hodíme.“

„Ja môžem urobiť internetovú stránku,“ navrhla Grace. „A ostatné pseudoumelecké veci. Rozbehneme to. Urobím všetko, čo budete chcieť a nebudem sa na nič sťažovať.“

„Nechcem byť po zvyšok života hostinským,“ odvetil Levi. „Ty si sa takisto doteraz usilovala o niečo viac než len o malý hostinec pri Bluebellskom jazere.“

„Nemusíme to robiť navždy.“ Molly naozaj túžila dosiahnuť viac. Ale to môže počkať, nie? Nie je teraz dôležitejšie urobiť to, čo je najlepšie pre Grace?

Prepla sa do podnikateľského módu a spôsobu reči, ktorý mal jej brat najradšej.

„Pozri, ak teraz predáme tento dom, prerobíme na tom. Kto bude mať záujem o budovu, ktorá je spolovice domom a spolovice hostincom? Ak dokončíme prestavbu a hostinec

rozbehneme, o dva alebo tri roky bude pre potencionálnych kupcov atraktívnejší. Vieš, že mám pravdu.“

Levi sa naklonil v kresle dopredu a oprel sa laktami o kolená. Zavrtal sa pohľadom do Molly. „A čo tvoja stáž? Hovorila si o tom celé mesiace. Taliansko, Molly! Bol to tvoj sen. Nemôžeš ho len tak zahodiť.“

Srdce sa jej scvrklo na polovicu pri pomyslení na to, že sa vzdá takej príležitosti. Veľmi sa usilovala získať to miesto a oni si ju vybrali spomedzi desiatok uchádzačov.

Jediný pohľad na Gracin prosebný výraz ju však uistil v jej rozhodnutí a zmiernil úzkosť. Grace ju teraz potrebuje. Oboch ich potrebuje. Rodičia by od nich očakávali, že sa o seba navzájom postarajú aj na úkor vlastných záujmov.

„Nebudem vám klamať...“ začala Molly. „Bude pre mňa náročné zrušiť to. Ale situácia sa zmenila, Levi. Vyložme na stôl všetky karty – nemôžeme sa vrátiť k svojmu bežnému životu. Máme len jeden druhého.“

Jej slová zavisli vo vzduchu ako jarná hmla nad údolím. Rodičia ich na vlastnom príklade učili, že rodina je na prvom mieste. Molly sa tým vždy neriadila.

Musia to urobiť. Nielen pre Grace, ale aj preto, čo tento hostinec znamenal pre ich rodičov. Bol to ich sen – azda ho ich vlastné deti nechajú zomrieť?

„Prosím, Levi,“ vravela Grace ticho. „Vieš, že to vyjde.“

„Viem len to, že polovica podnikov do piatich rokov skračuje,“ odvetil Levi, ale už vlúdnejšie.

„Mama s otcom zvažili všetky riziká,“ namietla Molly. Levi im s tým dokonca pomáhal. „Mali solídny podnikateľský plán a my máme schopnosti na to, aby sme ho naplnili. Nie je to až také bláznivé. Myslím, že by sme to mohli zvládnuť.“

Zahľadela sa Levimu do očí. Žiadajú od neho veľa. Nedávno ho povýšili na pozíciu projektového manažéra

v komerčnej stavebnej firme. Má zahodiť celé úsilie, ktoré doteraz vynaložil?

Každý z nich sa bude musieť vzdať vecí, ktoré chce. Ešte aj Grace bude musieť obetovať svoj čas a talenty. Uvedomuje si to? Molly sa o tom potrebovala uistiť.

Uprene sa zadívala na sestru. „Nebudeš mať toľko času na všetky svoje mimoškolské aktivity. Budeš sa musieť vzdať všetkého okrem volejbalu, aby si nám tu pomohla.“

„Viem. Urobím to. Sľubujem.“ Grace ani nežmurkla. „Urobím čokoľvek, kým to nerozbehneme.“

„Nakoniec hostinec aj tak predáme,“ zdôraznila Molly. „Hneď ako z neho bude životaschopný podnik.“

Odkedy Molly videla na strednej cestovateľský dokument, snívala o tom, že bude viesť hotel v Toskánsku. Tri roky sa na to pripravovala tak, že študovala taliančinu a zisťovala si všetko, čo sa len dalo o Taliansku a talianskej kultúre.

„Viem. Rozumiem tomu. A uvedomujem si, že od vás dvoch žiadam veľa. Naozaj si cením, že by ste boli ochotní obetovať pre mňa toľko.“ Grace na nich prosebne upierala svoje modré oči.

„Myslím, že by sme to mohli zvládnuť,“ zopakovala Molly. Ignorujúc chvíľkové bodnutie ľútosti vystrčila ruku dľaňou k zemi, tak ako to robili, keď boli deťmi. „Idem do toho.“

Grace okamžite položila svoju ruku na jej. „Ja takisto.“

Pozreli sa na brata.

„Levi...?“ nabádala ho Molly.

Skákal pohľadom z jednej na druhú. Pery mal pevne zovreté.

Napätie sa stupňovalo a vzduch akoby stuhol a oťažel.

Napokon si hlboko vzdychol a vystrel ruku.

„Asi mi preskočilo. Ale... dobre. Poďme na to.“

jeden

O desať mesiacov neskôr

Adam Bradford nebol typickým mužským hrdinom. Parkoval pri obrubníku v centre Bluebellu a pohľadom pri tom preletel po svojom odraze v spätnom zrkadle požičaného auta.

Mal síce krivý nos, ako mávali hrdinovia v obľúbených ľúbostných románoch, ale nie kvôli tomu, že by sa bol pobil. Stalo sa mu to v knižnici, keď vyberal z poličky s ťažkým prístupom knihu *Biela veľryba* v pevnej väzbe. Hoci bol štíhly a vo forme, nemal tehličky, vyrysovanú bradu ani tú žiadanú jamku na brade. Ale nebolo to len tým, že vyzeral obyčajne. Jednoducho to s ľuďmi veľmi nevedel, najmä čo sa týkalo nežného pohľavia. A tento paradox si veľmi dobre uvedomoval.

Boli však isté veci, v ktorých bol extrémne dobrý. V písaní – to nepochybne – akademických prác, výskumov, plánov. Adam bol plánovač a majster konceptov, ale tentoraz jeho príprava vypálila úplne opačne.

Hľadel na majestátny biely dom, zrejme ešte z minulého storočia, stojaci na tienistom trávniku približne šesť metrov

od rušného chodníka. Nič nenaznačovalo, že by to bol hostinec, ale bol zaradený do zoznamu v aplikácii a Adam už začínal byť zúfalý.

Vystúpil zo sedanu, prešiel okolo malého smetného koša a po chodníku popri špinavej ryšavej mačke až k obrovskej verande. Vchodové dvere – staré drevené monštrum – boli otvorené, čo bol pozitívny znak. Práve keď prekračoval prah, začul zvuk cirkulárky.

Priamo pred sebou zazrel obrovské schodisko a naľavo od neho vysoký mahagónový pult, ktorý vyzeral ako recepcia. Nebol tam však nijaký personál ani zvonček. Otvoril ústa, že na niekoho zavolá, ale vtom spoza rohu napravo od schodiska vykukla niečia hlava.

„Och, dobre, že si tu. Pod' mi pomôcť!“ ozvala sa žena s tmavými vlasmi padnutými na útlych ramenách, ktorá mohla mať niečo vyše dvadsať rokov.

Bola prirodzene krásna spôsobom, ktorý si spájal s reklamami na mydlo, a predstavoval si, že pred niekoľkými rokmi určite kráčala po futbalovom ihrisku na študentský ples po boku nejakého futbalistu.

Podvihol si okuliare. „Ako prosím?“

„Mohol by si sem prísť a podržať to? Tento blbý, zbytočný...“ zvyšok si zamrmlala tak potichu, že jej nerozumel.

Pod hnedými koženými topánkami značky Clarks mu zavzrgala drevená podlaha. Žena sedela na podlahe v priestrannej obývačke medzi drevenými doskami rôznych tvarov a veľkostí, kôpkami matiek, všelijakých skrutiiek a nadrozmerným papierom s návodom, ktorý ležal rozprestretý vedľa. Obďaleč ležala veľká škatuľa s fotografiou lesklého dreveného stojana.

„Mohol by si podržať tento koniec, kým to dokončím? Myslím, že som na to konečne prišla.“

Kľakol si a urobil, čo chcela.

„Vďaka bohu, že si tu. Grace sa so mnou stavila, že na to neprídem, a už o hodinu sa má vrátiť zo školy. Ako som mala vedieť, že pokyny nebudú v angličtine? Nehovoriac o tých obrázkoch! Videl si ich?“ Kývla hlavou smerom k návodu. „Vyzerá to ako nepodarený škôlkarsky projekt.“

Prehodila si vlasy cez rameno a jeho smerom zavanula čistá jablková vôňa. Pozrel sa na obrázok na škatuli a usiloval sa pochopiť, akým spôsobom pospájala tých niekoľko kúskov.

„Mimochodom, som Molly, Leviho sestra, ale to už si si asi domyslel.“

Premýšľal nad zmyslom tej vety, ale jej vôňa ho rozrušila. A okrem toho si všimol, že má na nose niečo biele – kriedu?

Zažmurkala na neho, očividne čakajúc odpoveď.

Pocítil na krku horúcosť. „Adam Bradford. Hm, v akom je to jazyku?“

„Čo?“ Letmo naňho pozrela a potom svoju pozornosť znova upriamila na skrutku, ktorú strkala do primalej dierky.

„Ten návod – v akom je jazyku?“

„Och, po francúzsky. Prepánajána, veď sme v Severnej Karolíne! Španielčinu by som ešte pochopila. Ale francúzština? Nepoznám nikoho, kto by tú reč ovládal.“

Voľnou rukou sa načiahol za návodom. Začal si ho v duchu čítať a po chvíli mu bolo jasné, že budú musieť začať odznova.

„Už chápeš?“ spýtala sa. „Je to nemožné.“

Keď zaskrutkovala skrutku, pustil dosku a poškrabal sa na brade. „Vieš, hm, mám dobrú aj zlú správu.“

Pozrela sa naňho a jeho okamžite uchvátili jej veľké jantárové oči.

„Začnime tými dobrými. Kým nemusím nič dokazovať, som zvyčajne optimistka. Ale teraz ide o stávkku. Nejde len o jeden kornútik zmrzliny, ale aj o moju dôstojnosť. Najmä o moju dôstojnosť!“

Všimol si farby v jej dúhovkách od odtieňa mliečnej čokolády až po zlatú. Fascinujúci dojem dotvárali jej prítažlivé tmavé mihalnice. Očarujúce.

„Aha... tak teda dobrá správa?“

Odkášľal si a na tvári cítil, že sa červená od hanby.

„Ja-ja ovládam tú reč. To znamená, že ňou plynule hovorím. Myslím po francúzsky.“

Zato materinskú reč zjavne zabudol.

„Žartuješ? To je skvelé! Čo sa tam píše?“

Varovne sa na ňu pozrel. „To je zlá správa. Obávam sa, že budeme musieť začať odznova.“

Tvár jej ovisla a rozkošne našpúlila ústa.

„Do hája. Stratila som s tým trištvrte hodiny.“

Ako môže byť taká roztomilá? Adam odlepil pohľad od jej pier. „Už to pôjde rýchlo, keď máme návod.“

„Dobrá pripomienka.“

Rýchlo oddelili kusy, ktoré už pospájala, a pritom dávali pozor, aby neporušili diery na skrutky. Potom sa pustil do práce podľa návodu.

„Prečítaj to nahlas, po francúzsky,“ povedala rozžiarená.

Dobre... možno je len zvedavá a rada sa učí nové veci. V takom prípade mu to nevadí.

Urobil, čo chcela, v duchu prekladal a ukazoval jej, čo má robiť v počiatočnom štádiu ich projektu. Nákresy skutočne vyzerali len ako spleť machúľ a čiar, ale pokyny boli jasné a výstižné.

Počas toho, ako rýchlo skladali kusy dokopy, si Adam takmer nevnímal ruchy v pozadí: prerušované búchanie kladiava, hlasy z poschodia a cirkulárku, ktorú už predtým začul a teraz kvôli nej musel občas zvyšovať hlas.

Molly pridržovala rozličné kusy a on doťahoval skrutky. Mala útle ruky s dlhými prstami a čistými, nenalakovanými

nechtami. Na krémovej pokožke mala len jediný doplnok – praktické strieborné hodinky.

Odrazu si uvedomil, že o nej premýšľa ako o dobrej hlavnej hrdinke. Mala síce drobnú postavu, ale vycítil, že má v sebe vnútornú silu, ktorú hrdinka nevyhnutne potrebuje. Prebudila v ňom kreativitu. Toto bolo prvýkrát, odkedy odovzdal knihu *Pod hviezdou oblohou*, čo pocítil záchvev inšpirácie. Želal si mať pri sebe nejakú podložku a papier, lebo práve našiel svoju múzu.

Molly sledovala, ako Adam šikovne uložil posledný kus na miesto. Stojan bol ťažký a nepraktický, ale bola si istá, že svojmu účelu poslúži dobre. Plánovala ho umiestniť pri vcho-
de a musel byť dosť veľký na to, aby na ňom mohla byť kytica čerstvých kvetov a kniha hostí. Bol v štýle kráľovnej Anny, hodil sa k zariadeniu ich domu a zmestil sa do ich rozpočtu.

Adam ho pootočil a pritom sa mu napli svaly pod košeľou. Povedal čosi po francúzsky.

Pozrela sa na stojan. Zdalo sa, že je hotový a nezvyšili už nijaké časti.

„To je všetko?“ spýtala sa. „Už tu nič nezostalo.“

Naklonil hlavu. „Nie. Povedal som: ‚To by sme mali.‘“

„Och, tak dobre.“ Jej impulzívna prosba, aby čítal pokyny nahlas, vyplynula zo spontánnej túžby počuť ten jazyk z úst muža – francúzštinu vždy považovala za dokonalý jazyk lásky. Očami skúmala jeho črty. Mal hnedé vlasy, ani dlhé, ani krátke a trochu strapaté, akoby mu ich cestou dnu rozvial vietor.

Ostré rysy jeho nahladko oholenej brady boli jeho najmužnejšou črtou. Pod vedeckými okuliarmi mal nádherné modré oči. Boli menej syté ako oči jej súrodencov a mali farbu ošúchaných džínsov, ktoré zmäkli po početnom praní.